

trykke det, end en Slags Ammoniakspiritus, der sættes under den Dødes Næse for at bringe ham til at leve op igjen. Lad Udsverne af Sundhedsvedtægterne døe, det er det Bedste for Sundhedsvedtægterne i Landet. Jeg skal altsaa stemme for Forslaget under Nr. 1 til § 2 som en Fylbiggjørelse af Lovens riktige Mening efter en skarp og veltalende Lovfortolkers Opfattelse.

Justitsministeren: Jeg havde ikke ventet at see den Bebreidelse kastet over paa mig, at jeg ved at besvare det almindelige Spørgsmaal, der blev reist, skulde have vilst nogen Tilbageholdenhed. Jeg fatter endnu ikke, hvorledes jeg mere tydelig og bestemt og uden al Tilbageholdenhed skulde have udtalt, at i et Tilfælde som det omhandlede vilde Justitsministeriet ikke gaae udenfor den Vej, som Loven af 1858 har anvist; dersom vedkommende Kommune ikke selv ønsker sine Vedtægter anderledes affattede, ja saa faaer den ingen andre; der kan, som jeg sagde, Ingen anvende nogen tvingende Myndighed ligeoverfor den. Jeg veed ikke, hvorledes det skulde være muligt at udtale sig mere bestemt, naar man fremsatte det Spørgsmaal, hvorledes Justitsministeren vilde gaae frem i et Tilfælde, hvor Amtmanden eller Amtsraadet kom med Forslag om strengere Bestemmelser med Hensyn til Sundhedsvedtægterne, end ved at sige, at Ministeren ikke kunde gaae videre end til det, som Kommunen selv ønskede. Jeg vil fremdeles haabe, at man vil finde, at jeg taler uden Tilbageholdenhed, naar jeg siger, at jeg antager, at jeg som Minister, naar en Kommune erklærer: Vi vilde ikke have vore Sundhedsvedtægter længere, ikke vil kunne lægge nogen Hindring i veien, naar jeg af de foreliggende Meddelelser havde tilstrækkelig Sikkerhed for, at det var vedkommende Kommunalbestyrelses og vedkommende Sogneforstanderstabs Ønske, og der ikke var Omstændigheder, som gjorde, at Sagen maatte tages under nærmere Overveielse; jeg vil f. Ex. sætte, at der fra vedkommende Amtsraads Side fremkom Indvendinger, som jeg navnlig kunde finde mig opfordret til at overveie, fordi Loven af 12te Januar 1858 har anvist Amtsraadene en vis

Virksomhed i saa Henseende. Jeg tør nu haabe, at den ærebe Rigsdagsmand for Holst Amt 2den Valgfreds (Tscherning) vil fritage mig for den Anke, at jeg har talt med Tilbageholdenhed.

Tscherning: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Den ærebe Rigsdagsmand har Ordet.

Tscherning: Jeg skal erklære, at den ærebe Minister har talt med en fuldstændig Uforbeholdenhed og derved lært os, at vi trænge til Endringsforslaget.

Lorenzen: Der er yttret her i Salen, faabel under første Behandling af denne Sag, som ogsaa idag, at man antog, at Kommunernes Samtykke til Sundhedsvedtægternes nuværende Indhold væsentlig var givet under den Forudsætning, at deres Varighed kun skulde strække sig til 1ste April 1863. Jeg kan fuldkommen bekræfte dette, idetmindste for den Kommunes Vedkommende, hvor jeg boer. Naar der dernæst er yttret, at det vistnok vilde være uhensigtsmæssigt og uforsødent at foretage en Revision af Sundhedsvedtægterne, saa kan jeg ikke være enig deri; thi som Medlem af en Kjøbstads Sundhedskommission er jeg allerede forlængesiden kommen til den Erfaring, at de gjældende Sundhedsvedtægter ere altsor strenge og altsor indgribende i forskjellige Forhold, og at de i mange Tilfælde saa at sige næsten slet ikke lade sig udføre. Nu skal jeg ikke nægte, at hvad der tildeels har været en medvirkende Grund dertil i den Kjøbstad, jeg sigter til, er en stor Deel af Indvaanernes Uformuenhed til at afholde de Udgifter, som Sundhedsvedtægternes Gjennemførelse medfører; naar man nu siger, at i saa Fald maa det Offentlige træde til og hjælpe, saa svarer jeg, at det kunde vistnok stee paa mange Steder, og det kunde ogsaa stee her, naar det dreiede sig om ganske enkelte Tilfælde; men hvor der er Tale om mange saadanne Tilfælde og om betydelige Udgifter, der maa man have stor Betænkelse ved at paabyrde en Kommune, hvis Beboere